

DEBORAH
HARKNESSOVÁ

OD AUTORKY BESTSELLEROVEJ TRILÓGIE
PRÍBEH ČARODEJNICE, TIEŇ NOCI A KNIHA ŽIVOTA

MOC ČASU

ikar

DEBORAH
HARKNESSOVÁ

MOC ČASU

PRELOŽIL MARTIN ŠTULRAJTER

IKAR

Deborah Harkness
TIME'S CONVERT

Copyright © 2018 by Deborah Harkness
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Viking,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © 2019 by Martin Štulrajter
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Time's Convert (Viking, 2018 USA)
preložil Martin Štulrajter.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1518. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7111-1

Ak sa niečo zo zvyku nepovažuje za *nesprávne*,
vzniká povrchný dojem, že je to *správne*,
a sprvu sa rozpúta hrozný krik na obranu zvyku.

Rozruch sa však čoskoro utíši.

Čas má väčšiu moc meniť než rozum.

– THOMAS PAINE

1. kapitola

Nula

12. mája

Phoebe Taylorovú čakal posledný večer ako teplokrvnú bytosť a chcela byť dobrá dcéra. Freyja na tom trvala.

„Nerobme okolo toho veľké haló,“ protestovala Phoebe, akoby sa chystala iba na krátku dovolenku. Dúfala, že postačí neformálna rozlúčka v hoteli, kde boli jej príbuzní ubytovaní.

„V žiadnom prípade,“ zamietla Freyja a pozrela na ňu sponad dlhého nosa. „De Clermontovci sa neschovávajú – pravdaže, ak nehovoríme o Matthewovi. Všetko urobíme tak, ako sa patrí. Pri večeri. Je to tvoja povinnosť.“

Večierok, ktorý Freyja usporiadala pre Taylorovcov, bol jednoduchý, elegantný a dokonalý – vrátane počasia (príkladný májový večer bez jedinej chybičky), hudby (vari všetci upíri v Paríži vedia hrať na čelo?), kvetov (zo záhrady priniesli dosť ruží Madame Hardyovej na to, aby rozvonjali po celom meste) a vína (Freyja mala rada Cristal).

Phoebini rodičia a sestra prišli o pol deviatej, ako ich požiadali. Otec mal na sebe smoking, matka tyrkysovo-zlaté šaty *lehenga choli*, Stella sa od hlavy po päty odela do značky Chanel. Phoebe bola celá v čiernom, iba v ušiach mala smaragdové náušnice, ktoré jej dal Marcus pred odchodom z Paríža. Obula si lodičky s nebotyčnými podpätkami, ktoré sa jej – aj Marcusovi – zvlášť páčili.

Upírka a skupinka teplokrvných bytostí si najprv dali niekoľko

pohárikov v záhrade za Freyjiným prepychovým domom v ôsmom parížskom obvode. Bol to súkromný raj, ktorý ani po vyše storočí nevytesnili z Paríža trpiaceho nedostatkom priestoru. Taylorovci boli zvyknutí na honosné prostredie – Phoebin otec bol kariérny diplomat, matka pochádzala z indickej rodiny, ktoré od čias radžov zvyčajne vydávali svoje dcéry za úradníkov v britskej štátnej službe. De clermontovské výsady však boli na celkom inej úrovni.

K večeri zasadli za stôl prestretý samým krištáľom a porcelánom, v miestnosti s vysokými oknami s výhľadom na záhradu, cez ktoré prenikalo dnu letné svetlo. Lakonický šéfkuchár Charles, ktorého de Clermontovci využívali vo svojich parížskych domácnostiach, keď na večeru pozvali teplokrvné bytosti, mal Phoebe rád a nešetril úsilím ani výdavkami.

„Surové ustrice sú znamenie, že Boh má upírov rád a chce, aby boli šťastní,“ vyhlásila Freyja na začiatku hostiny a zdvihla pohár. Phoebe si všimla, že slovo „upír“ používa čo najčastejšie, akoby jeho opakovaním mohla dať nálepku normálnosti tomu, čo sa Phoebe chystala vykonať. „Na Phoebino šťastie a dlhý život.“

Po tomto prípitku nemali jej príbuzní veľkú chuť do jedla. Aj Phoebe sa ťažko prehŕtalo pri vedomí, že toto je jej posledná poriadna večera. Nasilu do seba tlačila ustrice a zapíjala ich šampanským, zvyšok hostiny sa už iba piplala v jedle. Freyja udržiavala živú konverzáciu počas predjedla, polievky, ryby, kačice, aj počas dezertu („Posledná šanca, Phoebe, miláčik!“) a pomedzi dúšky vína plynule prechádzala z francúzštiny do angličtiny a hindčiny.

„Nie, Edward, asi niet miesta, kde som ešte nebola. Vieš o tom, že môj otec bol asi prvý diplomat na svete?“ Freyja týmto šokujúcim vyhlásením primala Phoebinho zdržanlivého otca rozhovoriť sa o svojich začiatkoch v službách kráľovnej.

Či už bol Freyjin historický úsudok správny, alebo nie, Philippe de Clermont svoju dcéru očividne naučil čo-to o vyhladzovaní hrán v konverzácii.

„Hovoríš Richard Mayhew? Myslím, že som ho poznala. Françoise, neznámila som sa s Richardom Mayhewom, keď sme boli v Indii?“

Bystrozraká slúžka sa vždy záhadne objavila v okamihu, keď ju jej pani potrebovala, naladená na akúsi upíriu frekvenciu, ktorú bežní smrteľníci nepočuli.

„Je to možné.“ Françoise toho veľa nenahovorila, každé jej slovo však malo mnoho významov.

„Áno, určite som ho poznala. Vysoký? S pieskovými vlasmi? Atraktívny, tak trochu chlapčenský typ?“ Freyja sa vôbec nedala vyviešť z miery Françoisiným zamračeným výrazom ani skutočnosťou, že opísala približne polovicu britského diplomatického zboru.

Phoebe ešte stále neprišla na to, čo by dokázalo naštrbiť Freyjin optimizmus.

„Tak dovidenia,“ zaštebotala Freyja žoviálne po večierku a všetkým Taylorovcom na rozlúčku pritla studené pery najprv na jedno, potom na druhé líce. „Padma, si tu vždy vítaná. Daj mi vedieť, keď nabudúce prídeš do Paríža. Stella, môžeš u nás bývať počas zimných módných prehliadok. Odtiaľto je blízko do všetkých módných domov a Françoise s Charlesom sa o teba veľmi dobre postarajú. Hotel George V je, samozrejme, vynikajúci, ale býva plný turistov. Edward, ozvem sa.“

Phoebina matka sa tvárila typicky stoicky a neplakala, no pri rozlúčke stisla Phoebe o niečo tuhšie než zvyčajne.

„Rozhodla si sa správne,“ zašepkala Padma Taylorová dcére do ucha, skôr než ju pustila. Chápala, čo znamená ľúbiť niekoho tak veľmi, že sa človek vzdá celého svojho života výmenou za prísľub niečoho, čo môže byť.

„Dohliadni na to, aby bola predmanželská zmluva taká štedrá, ako tvrdia,“ zašepkala Stella Phoebe, keď prechádzala cez prah. „Len pre prípad. Tento dom má kurevsky veľkú hodnotu.“ Stella sa dokázala na Phoebino rozhodnutie pozeráť iba vlastnou optikou. Ju zaujímal najmä lesk, štýl a osobitý strih Freyjiných klasických červených šiat.

„Tieto?“ smiala sa Freyja, keď jej ich Stella obdivovala. Na okamih zapózovala, prehodila si plavé kadere nabok, aby jej bolo lepšie vidieť šaty i postavu. „Balenciaga. Mám ich už roky. To bol veru muž, ktorý vedel zhotoviť korzet!“

Rozlúčka padla najťažšie jej zvyčajne rezervovanému otcovi. So slzami jej skúmavo hľadel do očí (tak veľmi podobných jeho očíam, ako v priebehu večera poznamenala Freyja) a hľadal v jej odhodlanosti náznaky zaváhania. Keď matka a Stella vyšli cez bránu, odtiahol Phoebe od predného schodiska, kde čakala Freyja.

„Nepotrvá to dlho, ocko,“ pokúšala sa ho Phoebe upokojiť. Obaja však vedeli, že s príbuznými sa bude môcť stretnúť až o niekoľko mesiacov – pre ich aj svoju vlastnú bezpečnosť.

„Si si istá, Phoebe? Absolútne?“ spýtal sa jej otec. „Ešte stále máš čas rozmyslieť si to.“

„Som si istá.“

„Buď chvíľu rozumná,“ vyzval ju Edward Taylor s náznakom prosby v hlase. Dobre poznal chúlостivé vyjednávania a nebolo mu cudzie využívať pocit viny, aby posunul záležitosti želaným smerom. „Čo keby si ešte niekoľko rokov počkala? Pri takom závažnom rozhodnutí sa netreba unáhliť.“

„Svoje rozhodnutie nezmením,“ odvetila Phoebe mierne, ale dôrazne. „Ocko, nie je to otázka hlavy, ale srdca.“

Keď jej pokrvná rodina odišla, Phoebe zostala s vernými sluhami de Clermontovcov, Charlesom a Françoise, a s Freyjou, nevlastnou sestrou stvoriteľa svojho snúbenca – a na upírie pomery teda blízkou príbuznou.

Bezprostredne po odchode Taylorovcov Phoebe poďakovala Charlesovi za skvelú večeru a Françoise za to, že sa počas večierka o všetkých starala. Potom sa usadila v salóne s Freyjou, ktorá si čítala e-mailly, odpovede ručne písala na krémové kartičky s levanduľovofialovým okrajom a strkala ich do hrubých obálok.

„Nie je potrebné osvojovať si ten úbohý nový zvyk okamžitej komunikácie,“ vysvetlila Freyja, keď sa jej Phoebe spýtala, prečo jednoducho nefukla na tlačidlo odpovedať ako všetci ostatní. „Najdrahšia Phoebe, čoskoro zistíš, že pre upíra nie je rýchlosť dôležitá. Je priveľmi ľudské a nekultivované ponáhľať sa, akoby ťa tlačil nedostatok času.“

Po zdvorilostnej hodinke s Marcusovou tetou nadobudla Phoebe pocit, že svoje si už odpracovala.

„Asi už pôjdem hore,“ oznámila Phoebe a naoako zívla. V skutočnosti jej nič nebolo vzdialenejšie než spánok.

„Pozdrav odo mňa Marcusa.“ Freyja ladne oblizla okraj obálky a zalepila ju.

„Odkiaľ...“ Phoebe prekvapene pozrela na Freyju. „Teda, čo si...“

„Toto je môj dom. Viem o všetkom, čo sa v ňom deje.“ Freyja nalepila do rohu obálky známku, pričom dbala na to, aby ju správne zarovnala s okrajmi. „Napríklad viem, že Stella ti dnes v kabelke priniesla tri tie strašné malé telefóny a že si si ich vzala, keď si šla na toaletu. Predpokladám, že si ich ukryla vo svojej izbe. Nie medzi spodnou bielizňou – na to si priveľmi originálna, všakže, Phoebe? – ani pod matracom. Kdeže. Myslím, že sú v nádobe so soľami do kúpeľa na parapete. Alebo v topánkach – v tých s gumenou podrážkou, ktoré nosievaš na prechádzky. Alebo ich máš na skrini v modro-bielej igelitke, ktorú si si odložila v stredu po nákupe v potravinách?“

Freyjin tretí tip bol správny, vrátane igelitky, ktorá ešte mierne páchla po cesnaku, čo Charles pridal do svojej famóznejsieho *bouillabaisse*. Phoebe vedela, že Marcusov plán obísť pravidlá a zostať v kontakte nebol dobrý nápad.

„Porušuješ dohody, ktoré si uzavrela,“ poznamenala Freyja vecne. „Si však dospelá žena, máš slobodnú vôľu, dokážeš robiť vlastné rozhodnutia.“

Formálne vzaté, Marcus a Phoebe sa nesmeli rozprávať, kým Phoebe nebude upírkou deväťdesiat dní. Rozmýšľali, ako toto pravidlo obísť. Nanešťastie, Freyjin jediný telefón bol umiestnený vo vstupnej hale, kde mohol každý počuť, o čom ste sa rozprávali. A navyše, iba zriedkakedy fungoval. Tu a tam sa ozvalo plechové zvonenie. Zvonce v starobyľom prístroji boli také silné, že roztriasli slúchadlo v mosadznej vidlici. Len čo ho zdvihla, linka zvyčajne stíchla. Freyja to pripisovala chabej práci jedného z členov Hitlerovho úzkeho okruhu ľudí pri zapájaní rozvodov počas poslednej vojny, zároveň však nejavila veľký záujem dať to opraviť.

Keď zvážili situáciu, Marcus s pomocou Stelly a svojho priateľa Nathaniela vymyslel tajnostkárskjší spôsob komunikácie: lacné

mobilné telefóny na jedno použitie. Také používali medzinárodní zloději a teroristi – aspoň ich o tom ubezpečoval Nathaniel – a nebolo možné ich vystopovať, keby ich chcel Baldwin alebo nejaký iný upír špehovať. Phoebe a Marcus ich kúpili v pokútnom obchode s elektronikou na jednej z podnikavejších ulíc v desiatom obvode.

„Vzhľadom na situáciu isto budú vaše rozhovory stručné,“ pokračovala Freyja. Letmo pozrela na obrazovku počítača a napísala adresu na ďalšiu obálku. „Asi by si nechcela, aby ťa pristihla Miriam.“

Miriam bola na love v okolí Sacré Coeur, mala sa vrátiť niekedy nadržanom. Phoebe pozrela na hodiny na rímse kozuba – extravagantný pozlátенý mramorový exemplár s ležiacimi nahými mužmi, ktorí držali okrúhly ciferník, akoby to bola plážová lopta. Chýbala minúta do polnoci.

„Tak teda dobrú noc,“ rozlúčila sa Phoebe. Tešilo ju, že Freyja nielenže bola o tri kroky pred ňou a Marcusom, ale aspoň o jeden aj pred Miriam.

„Hmm.“ Freyja venovala pozornosť listu pred sebou.

Phoebe ušla na poschodie. Izbu mala na konci dlhej chodby lemovanej starými francúzskymi krajinkami. Hrubý koberec tlmil jej kroky. Zatvorila za sebou dvere, načiahla sa na skriňu (v empírovom štýle, z obdobia okolo roku 1815) a zložila igelitku. Vybírala z nej jeden z telefónov a zapla ho. Bol plne nabitý a pripravený na použitie.

Pritisla si ho k srdcu, vkĺzla do priľahlej kúpeľne a aj na nej zatvorila dvere. Dvoje zavretých dverí a vrstva hrubých porcelánových obkladačiek poskytovali najväčšie súkromie v upírej domácnosti. Zhodila lodičky a oblečená si sadla do studenej prázdnej vane. Potom vytočila Marcusovo číslo.

„Ahoj, láska moja.“ V Marcusovom hlase, zvyčajne bezstarostnom a srdečnom, znel nepokojný, ustarostený podtón – hoci ho všemožne maskoval. „Aká bola večera?“

„Veľmi chutná,“ zaklamala Phoebe. Lahla si do vane s nádherou vysokou opierkou s ohybom na krk, pochádzajúcej z eduardovského obdobia.

Marcusov tichý smiech jej prezradil, že jej celkom neverí.

„Dvakrát si si odhryzla zo zákuska a občas niečo zobla?“ doberal si ju Marcus.

„Zo zákuska som si odhryzla iba raz. A Charles sa toľko natrápil.“ Phoebe zvrátila obočie. Bude mu to musieť vynahraďiť. Charlesa sa ako väčšiny kulinárskych géniov dotklo, keď sa do kuchyne vrátili taniere, na ktorých zostalo jedlo.

„Nikto nečakal, že budeš veľa jesť,“ utrúsil Marcus. „Večera bola pre tvoju rodinu, nie pre teba.“

„Veľa sa toho zvýšilo. Freyja to zabalila mame domov.“

„A čo Edward?“ Marcus vedel o výhradách jej otca.

„Ocko sa ma pokúšal odhovoríť od nášho plánu. Zasa,“ odvetila Phoebe.

Nasledovalo dlhé ticho.

„Neúspešne,“ dodala Phoebe pre prípad, že by si Marcus robil starosti.

„Tvoj otec si iba chce byť absolútne istý,“ poznamenal Marcus ticho.

„Ja som si istá. Prečo o tom ľudia stále pochybujú?“ Nedokázala zakryť netrpezlivosť v hlase.

„Lúbia ťa,“ odvetil Marcus prosto.

„Tak by ma mali počúvať. Chcem byť s tebou.“

Samozrejme, nechcela iba to. Odkedy sa Phoebe stretla v Sept-Tours s Ysabeau, bažila po nevyčerpaceľnej zásobe času, ktorú mali upíri k dispozícii.

Phoebe pozorne sledovala, ako sa Ysabeau naplno vkladala do každej činnosti. Nič nerobila rýchlo alebo iba preto, aby to už mala za sebou a odškrtla si to z nekonečného zoznamu úloh. Každý jej pohyb bol dôstojný – keď privoniavala ku kvetom v záhrade, keď sa zakrádala ako mačka, keď si na konci každej kapitoly v knihe urobila malú prestávku, kým sa začítala do ďalšej. Ysabeau netlačil pocit, že čas vyprší skôr, než prenikne do podstaty zážitku. Phoebe sa zdalo, že nestíha ani dýchať, hnala sa z trhoviska do práce a odtiaľ do lekárne po liek proti nádche, potom k obuvníkovi dať si opraviť podpätky a zasa do práce.

O tieto postrehy sa však s Marcusom nepodelila. Keď budú zasa spolu, čoskoro spozná jej názory. Napije sa z jej srdcovej tepny – tenkej modrej rieky, ktorá jej križuje ľavý prsník – a dozvie sa o jej najhlbších tajomstvách, najtemnejších obavách a o túžbach prechovávaných priamo v srdci. Krv zo srdcovej tepny obsahovala všetko, čo mohol milenec skrývať, a jej pitie stelesňovalo úprimnosť a dôveru, ktoré budú v ich vzťahu potrebné, aby sa vydaril.

„Dohodli sme sa, že na to pôjdeme postupne, spomínaš si?“ Marcus ju otázkou vrátil do prítomnosti. „Najprv sa staneš upírkou. Potom, ak ma stále budeš chcieť...“

„Budem.“ O tom Phoebe vôbec nepochybovala.

„Ak ma stále budeš chcieť,“ zopakoval Marcus, „zosobášime sa a budeme navždy spolu. V bohatstve i v chudobe.“

Toto bol jeden z ich rituálov – nácvik manželských sľubov. Niekedy sa zamerali na jeden verš a predstierali, že bude ťažké dodržať ho. Inokedy si robili žarty z celého sľubu a zabávali sa na malichernosti obáv, na ktoré sa jeho jednotlivé časti vzťahovali, keď proti nim postavili svoje nesmierne vzájomné city.

„V chorobe i v zdraví.“ Phoebe sa uvelebila hlbšie do vane. Jej chlad jej pripomínal Marcusa a pevné ohyby v nej vyvolávali túžbu, aby sedel za ňou a ovinul okolo nej ruky aj nohy. „Vzdáme sa všetkých ostatných. Navždy.“

„Navždy je dlhý čas,“ vystríhal ju Marcus.

„Vzdáme sa všetkých ostatných,“ zopakovala Phoebe s opatrným dôrazom na slovo *všetkých*.

„To nemôžeš vedieť isto. Až kým ma nespoznáš svojou krvou z mojej krvi,“ odvetil Marcus.

Ich zriedkavé hádky vypukli práve po takýchto slovných výmenách, keď Marcusove slová prezrádzali, že jej celkom nedôveruje, a Phoebe sa začala brániť. Hádky zvyčajne urovnali v Marcusovej posteli, kde si obaja na vzájomnú spokojnosť dokázali, že síce o sebe ešte nevedia všetko, ale isté dôležité okruhy vedomostí už nadobudli.

Phoebe však bola teraz v Paríži a Marcus v Auvergne. Telesné zblíženie nebolo možné. Múdrejší, skúsenejší človek by to nechal

tak – Phoebe však mala dvadsaťtri rokov, popudzovalo ju a znepokojovalo to, čo ju čakalo.

„Neviem, prečo sa vždy domnievaš, že si to rozmyslím ja, a nie ty.“ Chcela, aby to vyznelo ľahko a hravo. Až sa zhrozila, aké to bolo vyčítavé. „Koniec koncov, ja som ťa vždy poznala iba ako upíra. Ty si sa však do mňa zaľúbil ako do teplokrvnej osoby.“

„Ja ťa budem ľúbiť vždy,“ odvetil Marcus uspokojujúco pohoťovo. „To sa nezmení, ani keby si sa ty zmenila.“

„Čo ak ti nebudem chutiť? Mala som ťa prinútiť ochutnať ma už predtým,“ pokračovala Phoebe v hádke. Čo ak ju Marcus neľúbil tak veľmi, ako sa nazdával? Rozum jej navrával, že to je nezmysel, jej iracionálna časť (ktorá ju v tom okamihu ovládala) však nebola presvedčená.

„Chcem, aby sme tento zážitok prežívali obaja naraz – ako seberovní. Ešte nikdy som nedal svoju krv partnerke – ani ty partnerovi. To môžeme po prvýkrát urobiť spolu.“ Marcus rozprával mierne, no s náznakom frustrácie.

Toto už podrobne prediskutovali. Marcusovi hlboko záležalo na rovnosti. Keď zazrel žobrajúcu ženu s dieťaťom, začul v metre ohováranie s rasovým podtónom či videl, ako postarší muž nemôže prejsť cez cestu, zatiaľ čo sa popri ňom ženú mladí ľudia so slúchadlami a s mobilmi, vtedy v ňom vrelo.

„Mali sme ujsť a tajne sa zosobášiť,“ vyhrkol. „Mali sme to urobiť po svojom a nezaťažovať sa tými starodávnymi tradíciami a ceremóniami.“

Rozhodnutie, že na to pôjdu pomaly a rozvážne, postupnými krokmi, však takisto urobili spolu.

Ysabeau de Clermontová, matka rodiny a Marcusova stará matka, im so zvyčajnou jasnosťou vysvetlila za a proti nedbania na upírie zvyky. Začala nedávnymi rodinnými škandálmi. Marcusov otec Matthew sa zosobášil s čarodejnicou a porušil takmer tisícročný zákaz týkajúci sa vzťahov medzi bytosťami prináležiacimi k rôznym druhom. Potom len-len že nezomrel rukou svojho odcudzeného, pomäteného syna Benjamína. Phoebe a Marcusovi zostali dve možnosti. Mohli Phoebinu premenu a ich sobáš držať

v tajnosti čo najdlhšie a potom celú večnosť čeliť klebetám a špekuláciám o tom, čo sa odohrávalo v zákulisí. Alebo mohli premeniť Phoebe na upírku pred sobášom s Marcusom s náležitou pompou – a transparentnosťou. Keby si vybrali druhú možnosť, pravdepodobne by si museli vytrpieť rok neprijemností, po ktorom by nasledovali zo dve desaťročia zlej povesti, napokon by si však mohli slobodne užívať nekonečný život v relatívnom pokoji a mieri.

Pri Phoebinom rozhodnutí zohrala istú úlohu aj Marcusova povest. Medzi upírmí bol známy svojou nerozvážnosťou a bezhlavými činmi v naprávaní krívd sveta, pričom sa ani zamak nestaral o názor iných. Phoebe dúfala, že ak sa pri sobáši budú riadiť tradíciami, Marcus získa vážnosť a všetci budú na jeho idealizmus nazerať v pozitívnejšom svetle.

„Nezabúdaj, že tradície sú aj užitočné,“ pripomenula mu Phoebe dôrazne. „Okrem toho, nedodržiavame všetky pravidlá. Mimochodom, tvoj tajný plán už nie je tajný. Freyja o ňom vie.“

„Od začiatku to bol risk,“ vzdychol si Marcus. „Prisámbohu, Freyja je sčasti policajný pes. Cez ňu nič neprepašuješ. Ale nerob si starosti. V skutočnosti jej neprekáža, že sa budeme rozprávať. Puntičkárka je skôr Miriam.“

„Miriam je v Montmartri.“ Phoebe pozrela na hodinky. Už bolo pol jednej. Každú chvíľu sa vráti. Musela končiť.

„V okolí Sacré Coeur sa dobre loví,“ poznamenal Marcus.

„To povedala aj Freyja,“ utrúsila Phoebe.

Nastalo ticho. Ťažilo ho všetko, čo nemohli vysloviť, čo by si nepovedali alebo čo aj chceli povedať, ale nevedeli ako. Napokon zostali už iba slová natoľko dôležité, že ich bolo treba vysloviť.

„Lúbim ťa, Marcus Whitmore.“

„Lúbim ťa, Phoebe Taylorová,“ odpovedal Marcus. „Bez ohľadu na to, ako sa o deväťdesiat dní rozhodneš, už teraz si moja družka. Prenikla si mi pod kožu, do krvi, do snov. A nerob si starosti. Bude z teba úžasná upírka.“

Phoebe nepochybovala, že premena dopadne dobre alebo že ju bude tešiť večná mladosť a moc. Dokážu si však s Marcusom vy-

budovať trvácny vzťah, aký mala jeho stará matka so svojím manželom Philippom?

„Budem na teba myslieť,“ ubezpečil ju Marcus. „V každom okamihu.“

Marcus ukončil hovor, linka stíchla.

Phoebe si pridržiavala telefón pri uchu, kým nenastalo úplné ticho. Vyliezla z vane, nádobou na soľ do kúpeľa rozbila telefón, otvorila okno a kôpku plastu a súčiastok hodila čo najďalej do záhrady. Zničiť dôkazy ich priestupku bolo súčasťou Marcusovho pôvodného plánu a Phoebe sa ho chystala držať do posledného bodu, aj keď Freyja už vedela o zakázaných telefónoch. Zvyšky prístroja s uspokojujúcim čľupnutím padli do rybníčka.

Keď sa Phoebe zbavila usvedčujúceho dôkazu, vyzliekla si šaty, zavesila ich do skrine – a postarala sa, aby pásikavú igelitku na skrini zasa nebolo vidieť. Potom si natiahla biely hodvábny župan, ktorý jej Françoise nachystala na posteľ.

Sadla si na peľasť, odhodlane pozerala do budúcnosti a ticho a nehybne čakala, kým ju nájde čas.

PRVÁ ČASŤ

Nadišiel náš čas

Je v našej moci
začať svet odznova.

– THOMAS PAINE

2. kapitola

Menej než nula

13. mája

Phoebe sa postavila na váhu. „Bože, či si len chudá.“ Freyja prečítala číslo a Miriam ho zaznamenala na papier, pripomínajúci lekársku tabuľku. „Päťdesiatdva kilogramov.“

„Phoebe, hovorila som ti, že máš pribrať tri kilá,“ napomínala ju Miriam. „Váha ukazuje nárast iba o dve.“

„Snažila som sa.“ Phoebe nechápala, prečo sa ospravedlňuje ženám, ktorých diéta spočívala v surovej strave a tekutinách. „Kilo hore-dolu.“

„Ide o objem krvi,“ odpovedala Miriam a usilovala sa o trpezlivosť. „Čím si ťažšia, tým viac krvi máš.“

„A čím viac krvi máš, tým viac jej budeš potrebovať od Miriam,“ pridala sa Freyja. „Chceme mať istotu, že ti vráti toľko krvi, koľko ti vezme. Pri výmene rovnakého objemu ľudskej a upírej krvi hrozí menšie riziko odmietnutia. A chceme, aby si dostala čo najviac krvi.“

Výpočty prebiehali celé mesiace. Objem krvi. Výkon srdca. Hmotnosť. Príjem kyslíka. Keby Phoebe nevedela, o čo ide, myslela by si, že podstupuje vyšetrenie pred vstupom do národného šermiarskeho družstva, nie do rodiny de Clermontovcov.

„Určite vydržíš bolesť?“ overovala si Freyja. „Môžeme ti niečo dať. Nie je potrebné, aby si prekonávala akékoľvek nepohodlie. Znovuzrodenie nemusí byť bolestivé ako kedysi.“

Aj túto tému preberali mnohokrát. Freyja a Miriam sa predbiehali v hrôzostrašných príbehoch o vlastnej premene a o mučivých bolestiach, keď im žily zaplnila krv nadprirodzenej bytosti. Upíria krv sa správala násilnícky, v snahe stvoriť dokonalého predátora vytlačila aj posledné ľudské stopy. Ak novorodený upír prijímal krv pomaly, vedel sa prispôbiť invázii nového genetického materiálu bez veľkej bolesti – zároveň však malo ľudské telo väčšiu príležitosť odmietnuť krv stvoriteľa a radšej zomrelo, ako by sa malo premeniť na niečo iné. Rýchla transfúzia upírej krvi mala opačný efekt. Bolesti boli neznesiteľné, no ľudské telo nemalo čas ani prostriedky na protiútok.

„Bolesť ma netrápi. Už nech je to za nami.“ Phoebin tón prezrádzal, že už chce túto debatu ukončiť – raz a navždy.

Freyja a Miriam na seba pozreli.

„A čo aspoň lokálne anestetikum pri uhryznutí?“ Miriam zasa hovorila ako klinička.

„Preboha, Miriam.“ Ak sa Phoebe aj necítila ako nádejná olympionička, bola presvedčená, že podstupuje najdôkladnejšie predoperačné vyšetrenie v histórii ľudstva. „Nechcem anestéziu. Chcem cítiť uhryznutie. Chcem cítiť bolesť. Toto je jediné narodenie, ktoré mám možnosť prežiť. Nechcem si ho dať ujsť.“

V tomto mala Phoebe celkom jasno.

„Žiadny akt stvorenia neprebehol bezbolestne,“ pokračovala. „Zázraky by mali zanechať nejakú značku, aby sme nezabudli, aké sú vzácne.“

„Dobre teda,“ odvetila Freyja pohotovo a energicky. „Dvere aj okná sú zamknuté. Françoise a Charles budú nablízku. Len pre prípad.“

„Stále si myslím, že sme to mali robiť v Dánsku.“ Miriam ani teraz nevedela prestať znovu analyzovať celú procedúru. „V Paríži bije priveľa srdc.“

„V Lejre je v tomto ročnom období takmer pätnásť hodín denného svetla. Phoebe tak rýchlo neznesie toľko slnka,“ namietla Freyja.

„Áno, ale pokiaľ ide o lovenie...“ začala Miriam.